

‘Zo is Hij niet’

15 december 2018, 03:00

Jakobus, de broer van Johannes, liet hij met het zwaard ter dood brengen.

Handelingen 12, vers 2

Advent. Hij komt. Wie komt? Ik las een interview met een ernstig zieke. De patiënt kwam naar voren als iemand met een realistisch en doorleefd geloof. Alle respect. Artsen verbazen zich erover dat hij nog leeft. Maar naar de mens gesproken zal hij, tenzij God anders wil, binnen afzienbare tijd overlijden. En ook daar heeft hij vrede mee.

In dit bemoedigende en dappere gesprek kwam ik een uitspraak tegen die me verraste. In het zakelijke leven van de zieke zijn recent mooie dingen gebeurd, zaken van het soort dat mensen doet zeggen: de Heer heeft erin voorzien! De zieke zegt: ik kan niet geloven dat ik geen gebruik zal maken van deze faciliteiten. De Heer zal mij toch deze gunsten niet schenken zonder dat Hij mij er gebruik van laat maken? Zo is Hij niet.

Zo is Hij niet? Ik hoor het vaker: dit of dat zal of zal niet, want de Here is zus of niet zo.

Ze is christen, ontsnapte aan de taliban, passeerde ze weet niet hoeveel grenzen, bereikte Europa, Nederland en kreeg een status. En kanker. Ze is dood en begraven. Zo is Hij niet ...

Hij was werkloos. Startte een omscholing, raakte invalide, knokte door, vond een baan, functioneert, dankt God en krijgt één dag na een positief en bemoedigend gesprek te horen dat zijn baan toch wordt wegbezuinigd. Nee, zo is Hij niet.

Wat is het toch met ons dat wij God zo betrokken achten op ons aardse wel en wee? Waarom zou ik niet sterven als er, net als ik fataal ziek ben, dat wondermiddel op de markt komt? Dat kan geen toeval zijn, een geschenk van God! Ik ga het meemaken, dank U, Heer, dat ik dit nog mag meemaken, want het zal toch niet zo zijn dat ... Zo is Hij niet.

Jakobus is drie jaar lang opgeleid en voorbereid door Jezus zelf. Eén van de twaalf. Ten slotte wordt hij erop uitgezonden, tot aan ‘de einden van de wereld’. Hij komt niet verder dan de kerker van Herodes. Daar rolt zijn kop. Zo is Hij niet. Volgens Handelingen 12 wel. En dan hebben we het over een apostel. Als het Jakobus zo kon vergaan, wie ben ik dan om te menen dat ontwikkelingen en kansen waar ik terecht dankbaar voor ben, een specifiek voor mij bestemd gebaar van God vertegenwoordigen?

Jezus kwam niet voor kanker, het syndroom van Down of het nog kunnen benutten van kansen. Hij kon genezen, zoals God dat nu nog kan, als Hij dat nodig vindt. Jezus liet meer volksgenoten niet-genezen en in moeiten achter dan Hij er hielp. En de Geest en Hij ‘verspeelden’ – *excusez le mot* – bijna twintig jaren met het inzetten van zijn macht over ziekte en dood.

God stuurde zijn Zoon om ons met zich te verzoenen, als een voorbeeld van zuiver mens-zijn, om zijn Geest te kunnen zenden en om zijn kinderen een grandioze toekomst te garanderen. Dat vieren we met advent. Zó is Hij.

